

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napos mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Dušń daty,
Wotpońń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klěž Bóh poda,
Wokřěw čel!

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihicziščezěrnj w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Čecza njedžela adventa.

Lut. 3, 15—17.

Wo pschindženju nascheho Anjesa a mešiasa do čłow-
steje wutrobje rěczy tšeczi advent; tehodla so wón tebje
prascha: Masch ty mešiasa, Khrystuša? Šhto by čzi
na kónzu wschitko pschindženje nascheho Anjesa a Šbóžnika
Jesom Khrysta do šwěta, žyłe jeho skutowanje, čzerpjenje
a wumrjecze pomhało, hdyž ty jeho njeby namał a
s nim pscheszene byl? Šhto by čzi pomhało, hdy by
žyłe kšesczjanstwo so nad rjanymi hodami wješeliko a
twoja wutroba by wostala njehnuta wot wscheho wysłanja
džěczy Božich? Pšchetož wschitke te druhe hodowne dary
hagle šwoju hódnošć a šwój blyščez dostawaja wot
hlowneho hodowneho dara, wot Božeho jenicžkeho na-
rodženeho Šsyna. Masch ty šwojeho Šbóžnika? —
W Judze běšche tehdy tež žiwý čzaš nadžije a čzafanja,
jako dyrbjesche tón mešias do tuteho šwěta pschincž.
Kóždy čzysche jeho rad wohladacž a sa šebje mēcz; psche-
tož čłowjekojó šebi žadachu po šbožu a redlišchich wob-
štejnosczach. Tak tež ludžo pschindžechu s Jerusalema a
Judy do puschiny, hdyž Jan tón kšeczenik předomasche
a kšeczjesche, a šebi myšlachu, so je wón tón šlubjeny
mešias; haj, najradscho bychu woni wschitke šwoje nadžije
dopjelnjene widželi a bychu jemu žyłe šwoje poczeszowanje
wopokasali. Ale Jan šam jich wotpokasa a jim wot-
molwi: Ja wschał kšeczu waš s wodu, wón pak šylnišchi
sa mnu dže, kotrehož nješšym hódny, so bych ja te

rjemjenje jeho čzrijom rošwjasal. Tónšamy budže waš
se šwjatym Duchom a s wohenjom kšeczicž. Njeh Jan
tón kšeczenik tež naš na Khrystuša pokasuje.

Masch ty Khrystuša? Wopomń šebi naj-
prijedy teho luda mēnjenje a potom Janowe
šwědczenie.

Lud běšche teho mēnjenja, so je Jan šnadž tón
Khrystuš. Połny nabožinskeho šajimowanja běšche tehdyšchi
čzaš, a lědma drje běšche něchtó w židowskim kraju, kiž
by bjese wschitkeho nabožinskeho šajimowanja abo politi-
skeho nadžijecza s tehdyšchimi wobštejnosczemi špokojom byl.
Kóždemu drje to praschenje na wutrobje ležesche: Šhto
budže s nascheho luda, smēje wón hišcže žadyn pschichod,
pschindže tón mešias a budže šwój lud wumoz? Židowski
lud běšche tehdy šwoju politisku šamostatnoscz na Rom-
škich šhubil, a jeho kraj bu kšuda provinza wulkeho rom-
skeho kšěžorstwa. A tak čžežto bē židowskemu ludej,
romskemu kšěžorej dań dawacž! To hižom špóšnajemy
s pschirunanja wo dańskim kroschu, hdyž so Pětr, kiž tola
hewał so malo s politiskimi štarosczemi šabjerasche, teho
Anjesa praschesche: Šklušcha so kšěžorej dań dawacž abo
niz? Wschitzy woczafowachu wulke skutki, wumozjenje
luda, kotrež wschał šebi ludžo kšětro politiske abo na
šwětne wašchnje myšlachu. Někotři wschał bēchu tež korjeń
wscheho škeho hlubšcho špóšnali, mjenujzy te žadoscže we
čłowštej wutrobje, tón njemēr w šamšnym šwědomnju a
tu njewěru w šamšnej dušchi. Tak so nadžije na mešiasa
pschezo pošylnjachu, a žadyn džiw njeběšche, hdyž ludžo

na wscho pošluchachu, hač njebychu nicžo wo tym mešiašu sšonili. A jako Jan tón kščenik, tutón spodžiwny muž, kiž na tač jednore wašnje šo žiwješe a tač jednore šo wobletaše, w puščinje šapocza předomadž a kšćicž a smjehčennych a hordnych wobndlerjom židowskeho hłowneho města rošwuczeše a k pokucze wołaše, dha šebi mnošy, myšlachy, šo je wón tón Khrystuš. Jako wón tač móžnje a kšutnje k pokucze wołaše, šo šo wšchelazy štrožichy, a wěrnošč wotkryješe, šebi wšchelazy myšlachy, šo maju teho mešiaša pšched šobu. Nima tajkile čaš wjele podobnoščje š naschim čašom? Wójna je tež ludži šbudžila, š jich šwuczenja a wužiwanja lóšchtow a jich dopomniła na šbože dušchow a pošasowala na Šbóžnika čłowškich dušchow. Šdže pač móže wón byč namakany? Wšchelazy jeho na wopacžnym měštnje pytaju. Šdžež šo něščto nowe hiba, tam ludžo pošluchaju. Woni čitaju pišma wobdarjennych a wulkich mužow, šo jich wo radu prašajeja a drje mjenja, šo móža jim to šbože dacž. Ale hnadu a nowe žiwjenje nam njemóža dacž. Wjele šwětla šnadž wuńdže wot duchownych čłowjekow, ale Khrystuš je to šwětlo žiwjenja. Wjele dobrotow móža nam ducha-połni čłowjekoj špšhinješč, ale wot hrěcha, šmjercze a šatamanštwu wumóž móže naš jeno Khrystuš. Woni móža temu šnjesej pučž pšchihotowadž do čłowškich wutrobow, a derje, hdyž woni tač šwoju šlužbu šrošymja. Derje nam pač, hdyž šu woni runje tač šprawni a wěrni kaž Jan tón kščenik. Pšchetož wón wotmolwi tym, kotřiž čyžychu jeho ša Khrystuša džeržecž: Ša wšchač kšćežu waš š wodu, wón pač šylnišči ša mnu dž, tón-šamy budže waš š šwjatym Duchom a š wohenjom kšćežicž. Jan š tym mjenjaše: Ša nješym tón šbóžnik wašchich dušchow, ja tež njemóžu wam šbóžnošč dacž a wašche dušche wumóž. Ša šym šam šmjertny čłowjek, njedostojny teho wulkeho Božeho dara, ale ja móžu waš na teho Šbóžnika pošasowadž a pšchihotowadž. Šbóžny prawy pšchecžel a wodžer luda budže džemša hišće na teho šnjeseja a Šbóžnika žykeho šwěta pošasowadž.

Jan tón kščenik běše jeno čłowjek, wón šam njemóžeše čłowjestwo š jeho hrěcha wumóž, ale to móžeše jeno pomož a hnada wot Boha dokonječ. To móžeše jeno tón Šsyn Boži, tón wot Boha pošlany Šbóžnik. Šanowa kščeniza běše jeno kščeniza pokuty, kotraž čłowjekow pošasowaje na jich hrěchi a čyžiche w nich žadanje po pošpšchowanju žiwjenja šbudžicž. Čži, kotřiž šo dachu wot Šana kšćicž, wušnachu šwoje hrěchi a šo pšchihotowachu na teho mešiaša, šo by wón hotowy lud namakač. Ale wodacze hrěchow, šjednanje a nowu prawdošč Jan, kiž wšchač hišće běše šastupjer štareho šluba, njemóžeše dacž. To nowe, njebeše žiwjenje hačle wuńdže wot Khrystuša, teho šapoczerja noweho čłowjestwa. Tón, kiž žadny hrěch njebeše činič a w kotrehož rcze njebe žane jebanje namakane, móžeše tač prawje nowe žiwjenje w druhich šalozicž. Wón móžeše jich š wohenjom a horliwej možu šwjateho Ducha napjelnicž. Kščeniza na jeho mjeno, pšches kotruž džemša hišće wšhelke kšćeščijanske džeczi do jeho raja šastupja a šo na to njebeše pšchěšadža, nam pšchiješe wodacze hrěchow, naš wumóže wot šmjercze a čžerta a nam dawa wěčnu šbóžnošč. Šchtóž je do Khrystuškoweho kraleštwu pšchěšadženy, šacžuma žiwjenje Ducha, kotrež wot njeho wukhadža. Šaj, Khrystuš je tón, kiž móže š šwjatym Duchom a š wohenjom kšćežicž. — Ale na Khrystušu šo

tež rošbudži šbože kóždeho čłowjeka. Na twojim štejiščežu k njemu šo rošbudži tež tvoje žiwjenje. W jeho ružu je tón wějetny šopacž, a wón budže šwoje huno wucžicž a budže pščenžu do šwojeje bróžnje šhromadžicž a te plawy š wěčnym wohenjom špalicž. Nětko wšchač hišće wěrjazy a njewěrjazy, w duchownym žiwjenju plódni a njepłódni, hromadže bydla na tej šamej šemi, ale junu budže Khrystuš, tón wěčny šudnik, huno šwěta wucžicž, a čži wumóženi, kotřiž šu plody wěrny pšchiješli, pošdu do jeho šbóžneho kraleštwu, čži njewěrjazy pač, kotřiž šu w duchu prošni wošali, budža šo špalicž š wohenjom wěčneho rošćacž a šatamanštwu. Tola nětko Khrystuš hišće wšchitim ludžom šbože pošćicža, nětko je hišće tón špodobny čaš hnady, duž hotuje šo, teho Šbóžnika pšchiječ do wutroby a jemu dacž škutkowadž š šwojim šwjatym Duchom we nich. Wón móže waš kšćežicž š šwjatym wohenjom noweho žiwjenja.

Wón pšchindže k šwětnom' šudu
Tych njepokutnych dla,
Še žohnowanjom k ludu,
Kiž jeho Ducha ma.
Šój, Šesu, našcha jašnošč
A wjedž naš š šwěta,
Ach daj nam tvoju krašnošč,
Naš pšchijedž do njeba!

Šamječ.

Kř. w K.

„Šesu Khrystuš je mi wscho!“

Šesu, mam-li jeno tebe,
Dha wo nicžo njerodžu;
O tač wobohadžam šebje,
Šdyž šo tebe možuju!
Ššto mi njebo, šemja čžetej,
Šaruje čže wutroba?
Čželo, dušcha šawutlitej
Šjes šwojeho Šbóžnika.

Nječ mje horjo šwěta tyšči,
Šesu je trošht wutroby;
Ššym-li w nušy, wón mje škšči,
Nješym žadny pomožy.

Wokšudnjam a čžerpju škšodu,
Šesu mój džel wošawa;
Šacžnotu wón kšewi š wodu,
Šłóš pač š kšlěbom š wyšota.

Šdyž we čžemnym dole kšodžu,
Šesu moje šłónžo je;
Šery kšelich kščiža šłóžy
Šako šame šłóšće;
Čžernje, wošty byč šo šbadža
Šbóžow kwět mi njebešči;
Šradošč w krašnych pruhach ššadža,
Š mrokoty šo šyboli.

Šaj, mój Šesu mišoščiwny,
Mój ty wěčnje woštanješč;
Šebi jeno čžu byč živy,
Ty mje k njeby pomjedješč.
Nječ tež tvoja lubošč kčžeje,
Šesu, mi tu na šemi,
Šo tam dušcha kšonu šmėje
Šunu w šbóžnej wěčnošč!

K. A. Fiedler.

Czerpi shtó mjes wami, njech so modli.

(Zaf. 5, 13.)

Mój bratije, hdyž so fšchiz podwoja, podwój ty kłapanje wo njebjeske durje. Zene podwojenje ma so psches druge sbehnucy. Ale fak lěni kmy tola w tajkim sbóžnym swuczowanju! Mny pižany na kóždy list, kotryž se kwojimi próstwanj na Boha sczelemy: „Kucze, rucze! khwatajz pschińdz mi k pomozh!“ a hdyž mamy hamjen hiščeže na hubomaj, chzemy hižom Bože haj klyšecy a jeho pomoz w rukomaj dzeržecy. Njeje to klaboscy? Shtom na jene rubnjenje njepadnje a jedny wóteženascy hiščeže žanu džeru do njebjes njewudrje. „Kóžda wěz ma kwoj czař“, praji Salomo, „a wschitto prjódkwacze pod njebjesami uta kwoju shtundu“ (Préd. Sal. 3, 1). Jako kłapon w nozj Khrystuškeweho czerpjenja přeni krócy saspěwa, tehdy kładz Pětr jara na to kědžbowal njeje; jako pak drugi krócy saspěwa, pschjesche kłebi Pětr s Jeremiašom: „Ach, so bych wody dosež měl w mojej hłowje a mojej woczy bylej klyšowe žorfo, so bych wopłakowal wodny a w nozj“ — tu czežkoscy mojeje kšósce, kotraž mje je sabilita (pschir. Jerem. 9, 1). Mój bratije, pschdžishe myšle kly nudyšche, dnyžli přenje a druge nadběhi klyšishe dnyžli přenje. Jerichowishe murje padžechu do hromady, niz jako měšchnizy přeni krócy, tež niz jako drugi a tšeczi, ale jako kłedny krócy to město wobkědžechu a s trubjelemi předy klyšowecy kšchijne trubjachu (Jos. 6, 13). Hdyž potajkim na měšče njedostanjesch, shtož wot Boha prošysch we kwojej modlitwje, tehdy rjekn jeno k kwojej duschi s Davitom: „Shtu ruzišch so tak, moja duscha, a by tak njepokojna we niti? Čakaj na Boha; pschetož ja budu so jemu hiščeže džakowac, so wón mojeho woblicza pomoz a mój Bóh je“ (Ps. 42, 12.)

Hdyž ty dženska srudnoscy masch,
Kłaj, so khwilku počakasch;
Wschaf tež jutšje shtundy kly,
Kiz pschincz móža k wječelu. (Kšchl. 613, 8.)

Ach, fak husto dawany Lazarej dolhe paczerje spěwac psched kwojimi durjemi, předy hacž jemu pjenješka abo šibki khlěba poklicizny; a mny chzpli na měšče klyš polny mēcy, hdyž kly so jeno junkrócy wo klyšowce žohnowanje wolali? Ně, wulke wězy chzedža tež s wulkej kweršoscy a wutrajnoscy pytane bycy. Fak někotre dobre kłowo dyrbjesche Delila Simšonej dawac, předy hacž wona sa tym pschindze, w čim potajnstwo jeho klyšoscy wobsteji! Mój bratije, Bóh luby klyš nasche wolanje jara derje klyšchi, ale wón jo nam lěpje njemóže s wutroby wumuciccy a wuwabiccy, hacž hdyž so trochu psched nami potaji a čini, jako chzyl psched nami nimo hiecy, kaž Khrystuš tam duzy do Emmauša s wucžobnikomaj činjesche (Luf. 24, 28). Bóh pschindze kwojej hnadze, kotraž so s luboscy po nami pyta, psches kšchiz na pomoz. Zsnadz je wón tehodla wodu tyšnoscy tebi hacž k hubomaj šupacž dak, so by ty jeho čim nutrišcho a wobstajnišcho wo pomoz prošyl. Fak swuczuje nař pscheciznoscy w sczerpliwoscy a čini, so so sczerpliwoscy čim krašnišcho wopokaže.

Duž wopražaj kwoju duschu je sczerpliwoscy a rjekn s profety Michowym kłowami: „Ja chzu na teho klyšewce kědžbowac a na Boha mojeho sboža wocakac; mój Bóh budze mje wuklyšecy“ (Mich. 7, 7). Ach, ta luba modlitwa je wschaf tón kłucy, kiz wschitke komory Božeho bohastwa wotewri. „Wschitto, shtož wy prošycy we waškej modlitwje“, praji Khrystuš, „wěcycy jeno, so wy tošame dostac budžecy; wone so wam budze stacy“ (Mark. 11, 24). Jeno hladaj so, so kwojemu Bohu žadny czař njepotajisch, hdy wón tebe wumóž dyrbi. Prawa wěra so njepschewata a teho najwyschšeho njehoni. „Do wěščenje budze we kwojim czařu dopjeljene a na pogledku šawnje na kłětko pschincz a wotkach njewostacy; hacž so pak dlěji, dha wocakuj na

njo, wono budze wěcycy pschincz a so njekomdžiccy“ (Habak. 2, 3). Tón, kiz je Moacha s kšchecy, Daniela s lawškej jamy a Jonáša s brjucha walškej ryby wumohl, tebe w twojej nity njewopušcycy. Čłowjekwo so kłarjo, ale na Bože kłubjenja móžesch kšchecy twariccy a njetrjebasch so bojecy, so do hromady padnu. Shtoda je Bóh kłubit? „Ja cze nochzu wopušcycy ani nihdy cze kškomdžiccy (Hebr. 13, 5.), Hdyž ty psches wodu pónđžesch, budu ja s toby, so tebe žolny njebudža potepiccy, a hdyž ty psches woheć pónđžesch, njebudžesch so spalicy a kłomjo njebudze tebe sapalicy (Zef. 43, 2). Móže tež žona kwojeho džěšca sabycy, so by so njekšmilita nad klyšom kwojeho žiwota? A hacž by teho kłameho sabilita, dha ja tebe wschaf nochzu sabycy. Kłaj, do rukow klyš ja tebe sapišak“ (Zef. 49, 15. 16).

Ach, nascha njewěra je husto wita na tym, so Bóh žane džitny činicy njemóže. Hdy bychmy wjazy wěry měli, by Bóh tež bóle s pomozu khwatač; ale dokelž cžělo sa kwoju pomoz džeržimy, wuczy nař Bóh psches kwoje komdženje, fak kłaba a klyšomita je tale pomoz. Tehodla budž wobstajny w modlitwje. „Prošycy a wam budze date, pytačycy, a wy budžecy namatačcy, kłapajecy a wam budze wotewrene“ (Mat. 7, 7). Čim dlěje by Rachel klyšewce sapowjedžena, čim bóle so jeho luboscy k nej savori, a fak budze tež tebi to wumóženje, kiz po dolhim czařu pschindze, jara kłódke a lubosne. Mny klyš tu jeno na hospodze jako zupnižy a podrožnižy; duž je bjes džitwa, hdyž mamy druhdy hubjenu jědž a twjerde lěhwo. Spominaj husto na kłowa klyš. Pawola: „Nascha žaloscy, kotraž je kłotka a kłóčka, dokonja wěcizny a psches měru jara wulku a waznu krašnoscy, nam, kiz my njehladamy na to widomne, ale na to njewidomne; pschetož shtož widomne je, to je czařne, shtož pak je njewidomne, to je wěcne“ (2. Kor. 4, 17. 18.). Ach mój Božo, kajka budze to sbóžnoscy, kotraž horfacy wysche tuteho jachodneho kłwěta na nař czařa! Runje kaž schwom wino, fak budze nascha duscha njebjeske woschewjenja do so kšebaccy. Mny budžemy to wječele tam niz jeno widžeccy, kaž něčto rjanu sšrodu na wobrasu widži, ale kłami s cžělom a duschu do njeje nutšaccy. S tuthym zokorom naměškej kłebi kwoju maru, s tuthym manna pschekłódčej kłebi kwoje puczowanje psches pušcizny. Hacž do teho czařa napjelni nař tón klyšewce se kwojim měrom a woschewu nař psches kwoje potajne pódlabycy. Hamjen.

(Jurij Nitsch, † 1729, „Swuczowanje w kwojeczenu“.)

Kr.

Tón, kiz cze swarňuje, njepi.

Njebóhi professor Luthardt w Lipsku powjeda we kwojich Dopomnjenjach se kwojeho žiwjenja kłědowazu podawisnu: W lěcye 1848 wopytach kwojeju staršejcu w Nürnbergu. Se kwojim bratrom, jenym klyšarjom, džělach klyšarjnu. Mas w nozj wotucyč, mi so sšasche, so porno mi něšto pikotasche. To tola žane myšche bycy njemóža, pomyšlich; njewopšchijomny strach mje nadpadže a s kłóža cžerjesche; ja s njeho wuskoccy — a w tymklyšom wotomiku padže s mžnym wryškotom kłuch štwineho wječcha na moje kłóžo, runje na mój kłowak. To wscho sta so spěšnišcho, hacž jo powjedam. Poknóz běšche nimo; jako tu stejach, runje 1 hodžinu na zyrkwinej wěži bijesche. Mój bratr, kiz mějesche kwoje kłóžo pschi napschecznej scženje, wotucy, widži mje w kłochli psched kwojim kłóžom stejecy a so prascha, shtoda je. Ja jemu rjeknych: kłuch wječcha je dele padnył. So, wón džěšche, wobroczy so a spi dale.

Jako do bydlanskej stwy sšastupich, pschija mje moja macy, kiz bē mjes tym čyste schaty k njedželi do tamneje komory donješla a widžala, shtož běšche so tam podało, s hnujazy wuwolanjom: „Pschi klyšom bē ty džěcjo klyšewce!“ A wěšo to bēch. Spomnjeny kłuch wječcha mějesche wulki wobklyš a kšchtru toštoscy

a drje wjazy dnjli zentnar waželche, tať so budžičke wón s wěsto-
cžu moju hłowu rosmjatk. W třěšnej rnyje, kotrejž třěbne na-
třilenje pobrachowasche, běšche ƚo blějšči czať řem beschežna woda
hromadžila, s njeje pscheliwala a w tamnym rózku wjerčy psche-
macžala a rostróřhila. Ničtó njeběšche to pytnyť, hač řkóncžnje
ť temule wotwalej dóřdže. —

Kať to pschidže, řo móžesche cžiči pitot cžlowjeka s tať
hlubokeho spanja řbudžičž? Kať, řo wón wotucži, tať rucže řtrach
pytnyřwřhi řo posběže, — mjes tym řo wobarnowany bratr w naj-
bližičej blisťosčzi cžičke dale řpasche? Wěra nam tele hudańcžka
wujakńuje; pschetož wona wě wo tym, kotryž je w tchle po-
řtajnyř řwiřřowanjach džělawy, nař pschecžiwu wřchej řtrachosčzi
řakhowa a pschede wřchitřim řřym wobarnuje.

F.

Twój kral řo bliži!

Twój kral řo bliži, řchescžano,
D wotewř dom řwój jemu!
Řón řhotuj cžičte řhdleńcžko
A wotřant' řrěchej wřchemu;
Tež s wěnzami a palmami
Řjech wón řo řjenje wudebi
Sa hořčza wřřofeho.

Twój kral řo bliži, řchescžano,
D wotewř wucho jemu!
Wón řhlěb ma řłowa Řožeho,
Duž řłódný řhwataj ř njemu;
Řiž pucž je, wěrnosčž, řiwjenje
A řchewi s wodu wěčřnosčže,
S tym dži na cžerřtwu pařtwu!

Twój kral řo bliži, řchescžano,
D wotewř rót řwój jemu!
Řswědcž řa njeho, džerž, póřnai řo
Ře kralej njeřřkemu!
Wón nočže řanu pólójčřnosčž,
Wón řada wěrnú pobořřnosčž,
Řiž řpěwa hořřanna.

Twój kral řo bliži, řchescžano,
D wotewř duřchu jemu!
Řdnyž řtarosčž, řorjo, řubjenřtwo
Čže třiči, dha dži ř njemu;
Wón wotpocžinř a pólój je,
S nim wutroba tu ř měru dže,
Se cžakńje, wěčřnje řbóřna!

K. A. Fiedler.

Móz s wřřokosčže.

Řoseř řaydn běšche nimo měřy pilny řomponist. Ředny
wječřor bě wón s druhimi řudžbnikami we wjeřekřym towarřtwje.
Tu řo mjes druhim tež ta řrascheń nacžřny, na řajke waschńje
řo řnutřřowna móž, je-řli po trajazym džěle wotřjata, najřpěř-
niřcho wocžerřtwicž řodži.

„Řa řo řa řlawě řydnú“, přěni rucže řapadny, „a prawje
řorłiwje řraju; to mje řa řo wocžerřtwi a rowřjěřela.“

Druhi powjedasche, řo do towarřtwow řhodži a řo psches řort
a duchapólmu rowřřowu řahorjecž pyta. Čřecžni měńjesche, řo w taj-
řim padže pólá njeho blěřha řchampanřřeho wina najřpěje
řkutřuje.

Řaydn mjelčesche. Řaťo řo jeha řraschachu, řajki pól-
ńjazy řrěđř wón pschi řwójim mnořim džěłanjú naložuje, wón
wotmolwi: „Řa mam we řwójim wobřdlenju maťu domřazu
řapalku; do teje řa řhodžu a řo modlu, tať řuřto řačž řo wot-
řjaty řacžuwam; tónle řrěđř mi řiřcheže řenje řwójú pól-
ńjazú móž řapowjedžř njeje.“

Se řpodřřwanjom wřchitřy pólřuchachu a wuřřawachu:
Řaydnowe džěłá dopořřajú, řo je je řo móž na řwjeřřa.

„To njeje mo řa móž“, wón řnapřchecžiw, „to je Řoža móž!“

F.

Pschi řhorólžu.

Řnathy řchottisři přědar Čhalmers řať jenu řonu na to
řkoržicž řřyschescche, řo jejna cžěřřkřhóra džowřka ničřo wo nabořřnje
wjedžecž nočže. Wona jeha pōřřesche: „Řěčžče tola Wř řať
s nej! Móř muž a řa a wjazori pschecželjo řmý to řpyřowali,
ale jejne řadžerženje je žyle wotpōřřowaze. Tam něřřo leži
we řwójich cžerřjenjach a bolosčžach, ale bjes třřchta a wōřřchewjenja
Řožeho řłowa.“

„„Mó, řa čžu řladacž, řchto řo cžiněčž da““, džesche Čhalmers.
Wón řhoru řižom řnajesche a řěčžesche s nej nanajřchecželniwischo,
řo nabořřny ani njeđóřřnyřwřhi; řaťo běčhu jeha potom s nej
řameho wōřřajili, řo řu wón s pschecželniwym řłōřřom wōřřascha:
„Čřu Wř wěřčže s nabořřinu řhěřro wjele cžwilowali, nje wěřno?““

„Řaj, wěřo!“

„„Řjedřrbju Wřřřim pschiwuřřnym pōřřicž, řo nočžyli bližičke
řchěřčž měřřazow ani řłowčžka wo nabořřnje řěčžecž?““

Řhóra řo třřochu řřōři a džesche: „Řa řřm řara řhóra, řchto
wě, řačž řudu po minjenju pōřřěta řiřcheže pschi řiwjenje!“

„„Dha pōřřny řři měřřazý!““

„Řři měřřazý! Čhřto wě, řačž řřm řiřcheže tať dořřho řiwa!“

„„Kať by s řenym měřřazom było?““

Řhóra třřochu řřchepřetařře: „Řa nje wěřm —“

„„Čřzemoj řřdžěń pōřřicž?““

„Tať řačž na pōřřajeny džěń řo wōřřřčřicž, to tola řada
nočžyřka!“

„„Wř macže žyle prawje““, duchowny řřekřny, „„řa řřm tež
Wřřřeho nahlada; leřje je, tu wěž niž wōřřřřowacž, móř čřzemoj
něřřřle na měřčže wo Wōřř a wo wěčřnosčžzi řěčžecž.““ Wón
řěčžesche a modlesche řo s nej; jej bu łōřřcho a řwobodniřcho,
wona měřesche wjeřele a třřchř na jeha blisťosčžzi a pólřuchasche
řada, řať wón ř nej řěčžesche wo tym, řchtož duřchi měř dawa.

F.

Wřřelake s blisřa a s đaloka.

Biblisři pucžnik, kotryž je řa řo pschecželniwje řnjeř řarar
W r ó ř a ř w Budyřřinřu řestajak, řudže w bližřich dnjach do-
cžičesčžany a řo rowřřlacž. Řnjeřa duchowni čřyli řa řo rowřřawa-
nje dobročřiwje na řo wřacž. Čapřř řobuřřawow, řotřři řón darřmo
dořřanu, pať řo pschipólōžicž nje móže, dořřěž je pólřelnik we wōřřnje.
Ř temu je tež řapřř řandženeho leřa pōřřnje dořřahazý, dořřěž je pól-
řelnik pschi pschekřodženju řōžđeje wōřřady řnjeřej duchownemu,
řdžěž je řo řane pschewěńjenje w řobuřřawřtwje řřalo, wōřřewřř.
Ča třch, řiž řobuřřawny nejřřu, płacžzi biblisři pucžnik 15 řj. Đerje
by tež było, řdy by řo pucžnik najřřim wōřřakam na řitwřřčžo pól-
řłak, řo řhčhu řōžđy džěń řube Řožě řłowo w macžerřnej řěčži pschew
wocžomaj měř.